

İnsansız Konağın İkonu

Ali Teoman'ın ikinci kitabı “İnsansız Konağın İkonu”, 1992 Milliyet Öykü Ödülü’nü almış ve 1993’te yayımlanmıştı. Kitap 23 yıl sonra Yapı Kredi Yayınları tarafından okurlarıyla buluşuyor. “İnsansız Konağın İkonu”, bugün özlemi duyulan eski İstanbul’un kıyıya vurmuş insanlarını Türkçe’nin unutulmuş lezzetleriyle dile getiriyor.

Köhne mekânlar, yanık saraylar, metruk binalar, başka ülkelere göçenlerin geride bıraktığı antikalar, parçalanmış hayatlar, öyküden öyküye dolaşan kederli kediler, Ali Teoman’ın bin bir suratlı kişilerle dolu evreninde büyüleyici bir masalın kahramanlarına dönüşüyor.

“Gizli Kalmış Bir İstanbul Masalı” ile başlayıp “Gecenin Atları” romanıyla sona eren Ali Teoman kurmacasının bütün özelliklerini taşıyan “İnsansız Konağın İkonu” romanı, bugün özlemi duyulan eski İstanbul’un kıyıya vurmuş insanlarını Türkçe’nin unutulmuş lezzetleriyle dile getiriyor.

Hep birlikte, konağın içinde kediyi arıyoruz. Katya, Türkçe ve Rumca karışık sözlerle kedinin ismini çağırıyor. En sonunda, eskiden çamaşırlık olarak kullanılmış olması gereken penceresiz bir odada, yayvan bir taş yalağın içine kurulmuş otururken buluyorum Muazzez’i. Kedi, sahibesinin onu kucağına alıp sıkıştırmasına, beyaz tüylerini kirlettiği için sitem ederek, birkaç kez yalancıkta patilerine vurmasına razı oluyor. Sonra, yukarıya, çatı katındaki odasında çay içmeye davet ediyor bizi Katya.

İnsansız Konağın İkonu

Yazar: Ali Teoman

Sayfa: 104

YKY Edebiyat / Türk Öykü